

— Се що за новітна знов гія?

Та ж завтра, сину мій, — Ілія!

Як з кліті ти кресак подам,

Та підеш в Шипіт се на храм

До тети твої Аксенії.

Там дівці дві, як ті лелії...

— Так, дві їх там, мамо!

Дві берези на цвинтарі...

Неначе руками

Та білими ширинками

Махають на мене,

Аж той місяць в хмарі втонув —

А вни обі, нене,

Перекинулись дівками...

А білі вже, білі!..

Знай то срібло, такі білі, —

Аж в очах мриїло.

І в кождої в білих руках

Срібна, мамо, чара.

І неначе вни се з Гіндов

Сидя при вечері

Та моргаються до него...

А він невеселий...

А вни єго принушкують

З усієї сили.

"Нумо, Юрку! нумо, сизий!

Вино се — з Сучави!

А ти, сестро Оленочко,

Чого така стала,

Наче сріблом подунена?

А нумо — всі троє!.."

І випили... геть аж до дна...

Ох, ненечко моя!..

Геть аж до дна!.. І стали се

Вни витись-звиватись,

Знай дві гашечці, дві срібні,
І вділ повалятись,
І витися... Так, як нині!..
Ти ж не видиш, нене,
Як хиляють, як хитають
Ті срібно-зелені
Свої віти, свій стан гнучкий, —
Неначе у столу?
А той місяць утік, нене,
Далеко — десь в доли!..